

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

Piet Olofsen, eens speerwerper, nu een kale heer met een martiale snor

Als Frans van der Heijden in 1962 nu eens niet voor een handbalinterland had gekozen, maar gewoon zijn plek als tweede speerwerper in de Nederlandse ploeg had ingenomen, dan was Piet Olofsen van AV Hollandia misschien wel nooit een naam in de Nederlandse atletiek geworden. Als plaatsvervanger van Frans van der H. greep de Horinees Piet Olofsen zijn kans. Met de speer van eerste werper Eef Kamerbeek - *'je mag die van mij wel gebruiken, die is wat sneller dan de jouwe'* - overtrof hij in een wedstrijd tegen de Belgen zichzelf en ook z'n tegenstanders. De prestatie bezorgde hem een vaste plaats in het nationale mannenteam alsook het inzicht dat talent alleen niet volstaat om de top te bereiken. Twee jaar na z'n debuut als international pakte Piet met een voor die tijd zeer geavanceerde speer z'n eerste Nederlandse titel. In de jaren daarna toonde hij zich nog zes keer de beste van het land. Pas op 39-jarige leeftijd (1974) ging hij voorgoed voor de concurrentie door de knieën. Z'n finest moment beleefde de speerwerper in 1967 tijdens een landenwedstrijd tegen Oostenrijk in Klagenfurt. Met een beetje tegenwind vanuit de bergen wierp Piet de speer voor laaglandse begrippen ongekend ver: 74,78 m. Het zou veertien jaar duren voordat de worp als Nederlands record uit de boeken zou worden geschrapt. Toen kwam ene Bert Smit naar de *gloednieuwe* atletiekaccommodatie op de Blauwe Berg in Hoorn om de trots van AV Hollandia een illusie armer te maken. Smit wierp de speer 75,90 m.; Piet stond erbij en keek er naar, wat kon hij anders. Voor deelname aan grote internationale kampioenschappen was Piet net niet goed genoeg. De limiet voor plaatsing voor de Olympische Spelen van Mexico benaderde hij tot op een kleine twee meter. Als bejaarde heer kijkt Piet met trots terug op zijn carrière als topatleet. Het ging hem daarbij vooral om de prestaties, niet om het eerbetoon en de medailles. Het erekruis van de Atletiekunie draagt hij echter met liefde. Wat opvalt als Piet over vroeger vertelt is dat hij z'n herinneringen rijkelijk illustreert met anekdotes. Zoals het verhaaltje waarin een gymnastiekleraar hem als 15-jarige jongen op z'n werptalent wijst als hij tijdens een gymles op een voetbalveld een honkbalbal moeiteloos van de ene goal naar de andere gooit. Als hij op latere leeftijd gaat handballen, krijgt hij de bijnaam *het kanon*, vanwege de kogels die hij afvuurt. Hij gooit volgens omstanders zo hard dat de bal door de snelheid even de vorm van een ei aanneemt. Ook anekdotisch is de opmerking dat moeder Olofsen bij haar huis in het Venenlaankwartier haar zoon in het Julianapark, waar zich toentertijd het atletiekterrein bevond, met een moker op een boomstam kon horen slaan. Het was één van de manieren waarop Piet zijn werpbeweging oefende. Voor specifieke krachtraining had hij in zijn begintijd van vliegwielen en stangen een halter gemaakt. De halter met 155 kilogram aan schijven die hij later van een uitgetilde gewichtheffer overnam, behoort tot aan de dag van vandaag tot de inboedel van Hollandia's krachthonk. Toen Piet na dertig jaar werpen afscheid van de speer nam, had ook hij de halterset niet meer nodig.

Mt.
